

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/206/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2614210024
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2614210024.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a JUDr. Bibiána Ťažiarová v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpeného spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovaným: 1. Mgr. I. D., nar. XX.X.XXXX, bytom F.-P., M. R. F. XXXX/X, 2. A. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., P. XX/A, o zaplatenie 4.352,67 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 7C/145/2015-53 zo dňa 11.4.2016 - v zamietajúcej časti a časti o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanej 1. a žalovanému 2. nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol, že odporcovia (akt. žalovaní) v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi (akt. žalobcovi) 3.241,35 Eur, úrok z omeškania zo splátok za obdobie od 21.12.2011 do 25.2.2013 vo výške 72,71 Eur, ročný úrok z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 3.241,35 Eur od 26.2.2013 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 647,58 Eur, všetko v splátkach po 90,- Eur mesačne počínajúc právoplatnosťou tohto rozhodnutia do zaplatenia pod následkom straty výhody splátok s tým, že splnením povinnosti jedným z odporcov (akt. žalovaných) zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plnenia druhého odporcu (akt. žalovaného), vo zvyšku návrh (akt. žalobu) zamietol.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, ods. 2 (účinného aj od 1.4.2015), ods. 3, § 54 ods. 1, ods. 2, § 100, § 101, § 103, § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 2, § 3 ods. 1, ods. 2, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy od 1.4.2002 do 30.6.2006, § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z. z., § 142 ods. 2, § 160 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

3. Vecne súd argumentoval tým, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými 1. a 2. vznikol na základe Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 26.10.2004 úverový vzťah. Predmetnú úverovú zmluvu predloženú v tomto konaní uzatvoril právny predchodca žalobcu so žalovanými podľa § 497 Obchodného zákonníka a zároveň je potrebné na danú zmluvu aplikovať aj zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keďže žalovaní uzatvárali zmluvu ako spotrebiteľia. Žalovaná 1. vzniesla v konaní námietku premlčania. Žalobca si v konaní uplatnil splátky úveru splatné od 20.12.2010 do 20.10.2014, teda 47 splátok po 92,61 Eur v celkovej výške 4.352,67 Eur. Rozhodujúcim pre posúdenie či pohľadávka žalobcu je čiastočne premlčaná bolo posúdiť či ohľadom premlčacej doby je potrebné aplikovať 3-ročný

premlčiaciu dobu podľa Občianskeho zákonníka alebo 4-ročnú premlčiaciu dobu podľa Obchodného zákonníka. Od 1.4.2015 je účinné zákonné ustanovenie, konkrétne § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Uvedené zákonné ustanovenie neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia, ktoré by obmedzovali jeho účinnosť iba na zmluvy uzavreté po 1.4.2015. Súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21.4.2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014. Aplikoval 3-ročnú premlčiaciu dobu podľa Občianskeho zákonníka, ktorá v prípade splátok splatných od 20.12.2010 do 20.11.2011 uplynula skôr ako si žalobca uplatnil právo na súde podaním žaloby dňa 26.11.2014, teda žalobu podal v dobe, kedy pohľadávka už bola sčasti premlčaná, preto žalobu žalobcu zodpovedajúcu 12 splátkam vo výške 1.111,32 Eur s príslušenstvom zamietol. Súd žalobcovi priznal splátky pôvodne splatné od 20.12.2011 do 20.10.2014 spolu vo výške 3.241,35 Eur. Žalovaným zaviazal zaplatiť žalobcovi v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na ustanovenie § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. úrok z omeškania vo výške 72,71 Eur z priznaných splátok za obdobie od 21.12.2011 do 25.2.2013 a vo výške 8,75 % ročne z dlžnej sumy vo výške 3.241,35 Eur od 26.2.2013 do zaplattenia. Žalovaným súd umožnil uhradiť dlžnú sumu v splátkach. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keďže mal každý účastník vo veci úspech len čiastočný, náhradu trov pomerne rozdelil. Žalobca bol úspešný v 74,47 %, keďže požadoval priznať sumu 4.352,67 Eur a súd mu priznal sumu 3.241,35 Eur. Žalobcom uplatnené trovy konania predstavujú sumu 869,58 Eur a pozostávajú zo zaplatteného súdneho poplatku v sume 261,- Eur a trov právneho zastúpenia v sume 608,58 Eur, ktoré v zmysle vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb pozostávajú z: odmena advokáta za 3 úkony právnej služby po 161,01 Eur (prevzatie a príprava právneho zastúpenia, písomné podanie protistrane - pokus o zmier, písomné podanie na súd vo veci samej) + 3 režijné paušály po 8,04 Eur + 20 % DPH. Súd preto priznal žalobcovi 74,47 % z uplatnených trov, teda sumu 647,58 Eur. Skonštatoval, že žalovaní si žiadne trovy konania neuplatnili.

4. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti (1.111,32 Eur, úroku z omeškania 167,83 Eur /240,54 Eur - 72,71 Eur/, úroku z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 1.111,32 Eur od 26.2.2013 do zaplattenia) podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatku zistenia skutkového stavu, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 220 Občianskeho súdneho poriadku zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. v zmysle ustanovenia § 221 ods. 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku ho zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Argumentoval tým, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere a teda absolútny obchodno-závazkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Predmetná zmluva bola uzavretá dňa 26.10.2004, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka, ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 1.1.2008 sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Súd v konaní ustálil, že k splatnosti úveru došlo ku dňu 25.2.2013. Premlčacia doba teda začala plynúť dňa 26.2.2013 a uplynula by až dňa 26.2.2017. S poukazom na to, že žaloba bola podaná dňa 26.11.2014, nárok žalobcu nemožno považovať za premlčaný. Z § 392 ods. 2 Obchodného zákonníka vyplýva, že pri práve na čiastkové plnenie plynie premlčacia doba pre každé čiastkové plnenie samostatne. V prípade ak bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru pre nesplnenie niektorého čiastkového záväzku, tak plynie premlčacia doba od tohto vyhlásenia, inak pre každé čiastkové plnenie samostatne, resp. až do konečnej splatnosti úveru. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 3/2011 zo dňa 28.4.2011, sp. zn. 6 MCdo 4/2012 zo dňa 27.3.2013, 7MCdo 9/2014 zo dňa 24.3.2015, na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/34/2015 zo dňa 9.11.2015, sp. zn. 23Co/640/2015 zo dňa 13.1.2016, sp. zn. 25Co/132/2015 zo dňa 29.2.2016, sp. zn. 25Co/17/2015 zo dňa 13.4.2016, sp. zn. 25Co/353/2015 zo dňa 12.4.2016.

5. Žalovaná 1. a žalovaný 2. odvolací návrh nepodali. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila iba žalovaná 1., ktorá žiadala rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť, považujúc ho za vecne správny.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204

ods. 1 v čase podania odvolania účinného zák. č. 99/1963 Z.z. Občianskeho súdneho poriadku - ďalej OSP, aktuálne § 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 OSP, akt. § 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 201 a 202 OSP, akt. § 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP, akt. § 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. c/, f/ v čase podania odvolania účinného Občianskeho súdneho poriadku, ktoré majú ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. g/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) v časti, ktorou súd žalobu zamietol a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom rozsahu vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

7. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je nárok v zamietnutej časti na zaplatenie sumy 1.111,32 Eur, úroku z omeškania 161,83 Eur, úroku z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 1.111,32 Eur od 26.2.2013 do zaplatenia. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania a podstatnou spornou otázkou, či súd prvej inštancie právne správne posúdil uplatnený nárok v zamietnutej časti, ak na premlčanie aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka s trojročnou premlčacou lehotou a nie Obchodného zákonníka so štvorročnou premlčacou lehotou.

8. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na spor aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil a tiež sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd iba konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

9. Z obsahu spisu vyplýva, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 13.12.2012 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej len SLSP, a.s.) a žalobcom ako postupníkom bola na žalobcu postúpená okrem iného i pohľadávka voči žalovaným. SLSP, a.s. uvedené oznámila žalovanej 1. listom zo dňa 18. 12. 2012.

10. SLSP, a.s. ako právnická osoba uzatvorila so žalovanými ako dlžníkmi dňa 26.10.2004 zmluvu o splátkovom úvere, ktorej súčasťou sú osobitné obchodné podmienky. Zmluvné strany sa dohodli na aplikácii § 497 až 507 a nasl. Obchodného zákonníka. Na základe predmetnej zmluvy im bol poskytnutý spotrebný úver vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 Eur). Zmluvné strany si dohodli mesačnú splátku istiny 2.790,- Sk (92,61 Eur) vždy k 20. dňu v mesiaci, splatnosť prvej splátky dňa 20.11.2004, splatnosť poslednej splátky dňa 20.12.2016, výšku úrokovej sadzby 10,80 % ročne, poplatok za správu úveru 40,- Sk mesačne. Žalobca oznámil žalovanej 1. vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 6.2.2013 vzhľadom na porušenie zmluvnej povinnosti splácať úver včas a riadne a vyzval žalovanú 1. k zaplateniu sumy 8.191,81 Eur v lehote do 21.2.2013.

11. Predovšetkým súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou o splátkovom úvere medzi právnou predchodkyňou žalobcu (SLSP, a.s.) a žalovanými, keďže táto zmluva spĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy označujúce jej subjekty, a to spotrebiteľa (ktorý je osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti) a dodávateľa (ktorý je osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti), a to aj podľa

právneho poriadku účinného v čase jej uzavretia (§ 52 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka - ďalej aj OZ v znení účinnom do 31.12.2007).

12. Ochrana spotrebiteľa obsiahnutá aj v Občianskom zákonníku je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ, vyplývajúcim z nerovnováhy vyjednávacej sily, z ekonomickej nerovnosti a neúmernosti zdrojov (vo veciach spotrebiteľského úveru je to spotrebiteľ, ktorý pre nedostatok finančných prostriedkov žiada úver u veriteľa, ktorý má úverovanie v predmete podnikania). Systém ochrany spotrebiteľa zavedený Smernicou Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnomernom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi z hľadiska ako vyjednávacej sily, tak úrovne informovanosti, čo vedie k tomu, že pristúpi k podmienkam vopred vyhotoveným predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník, "profesionálne znalý podnikateľ" dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

13. I ten, kto ako spotrebiteľ uzavrel zmluvu o splátkovom úvere, má právo na ochranu formou zákonných ustanovení prijatých na ochranu spotrebiteľa. Zmluvný vzťah strán bol uzavretý s právnym predchodcom žalobcu, ktorým bola Slovenská sporiteľňa, a.s. a na druhej strane vystupovali žalovaní ako fyzické osoby. Na strane dodávateľa tu vystupovala SLSP, a.s. zameraná na poskytovanie bankových, investičných a iných služieb, ktoré dodávala i fyzickým osobám (porovnaj výpis z obchodného registra na internete) a žalovaní vystupovali ako fyzické osoby, teda ako subjekty, ktoré pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, predmetný spotrebiteľský úver im bol poskytnutý ako bezúčelový, pričom žalobca iný účel poskytnutia peňažných prostriedkov nepreukázal.

14. U spotrebiteľských zmlúv treba dodržiavať všeobecnú úpravu spotrebiteľských zmlúv (§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka), ako aj osobitnú úpravu uvedenú v príslušných ustanoveniach zmluvných typov.

15. Úprava spotrebiteľskej zmluvy potom tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval Občiansky zákonník (ktorým bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj zákony o ochrane spotrebiteľa (najskôr zákon č. 634/1992 Zb., potom aktuálne platný zákon č. 250/2007 Z. z.). Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých pomerne veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napr. zúžene, mohol by sa dotknutý subjekt (spotrebiteľ) domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89 Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA., C-334/92 Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial alebo C-91/92 Paola Faccini Dori a Recrep SRL) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc). Vzhľadom na nadradenosť komunitárneho práva ako rozhodujúceho faktora pri naplnení cieľa smerníc (predovšetkým čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách chrániaci situáciu znevýhodneného postavenia spotrebiteľa a smerujúci k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou), bolo potrebné pri výklade definície nachádzajúcej sa v ustanovení § 52 Občianskeho zákonníka a ustanoveniach zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy) vychádzať z rozšíreného výkladu definície spotrebiteľskej zmluvy, ktorej charakteristickým znakom je, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, t. j. kvalifikovať ako spotrebiteľskú zmluvu každú zmluvu, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Bolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie stupňa reflektovať obsah a účel európskej

ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach, aj definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy, keďže žalobca sa domáhal svojho nároku voči žalovaným, ktorí sú spotrebiteľia.

16. Podľa znenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v období od 1.4.2004 do 31.12.2007 (v čase uzavretia zmluvy medzi účastníkmi 26.10.2004), zmluva o úvere pod definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 OZ nespádala. Je ale nesporné, že zmluva je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 23a z. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, keďže ide o zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka a jej charakteristickým znakom je, že sa uzatvárala vo viacerých prípadoch a je z nej zrejmé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnil. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky spotrebiteľskou zmluvou. Keďže z § 52 a nasl. OZ nie je možné vyvodiť, že 5. hlava OZ sa vzťahuje len a výlučne na tie spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v § 52 ods. 1 OZ, odvolací súd je toho názoru, že všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. OZ je nevyhnutné aplikovať i na spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v § 23a z. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Keďže SLSP, a.s. bola osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, vystupovala v pozícii dodávateľa v zmysle § 52 ods. 2 OZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a je i veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 z. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Vzhľadom na to, že žalovaní pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, je potrebné ich v zmysle § 52 ods. 3 OZ v uvedenom znení považovať za spotrebiteľov a zároveň sú spotrebiteľmi i v zmysle § 3 ods. 2 z. č. 258/2001 Z.z. Vzhľadom na to, že zmluvou o úvere sa SLSP, a.s. zaviazala poskytnúť ako dodávateľ žalovaným ako spotrebiteľom dočasne peňažné prostriedky vo forme úveru a žalovaní ako spotrebiteľia sa zaviazali poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť spolu s odmenou, zmluva uzavretá medzi účastníkmi spĺňa základné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. a) a b) z. č. 258/2001 Z.z., keď zároveň nebolo preukázané, že by zmluva uzavretá medzi účastníkmi bola niektorou zo zmlúv vymenovaných v § 1 ods. 2 z. č. 258/2001 Z.z., a preto nie je vylúčená spod jurisdikcie tohto zákona.

17. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou zo dňa 26.10.2004 je nevyhnutné posudzovať podľa z. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). S poukazom na uvedené v odseku 15, vychádzajúc zo zásady prednosti aplikácie špeciálnej právnej úpravy, ktorou v danom prípade je z. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako i § 52 a nasledujúcich OZ, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení OZ a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

18. Zákon č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy úpravu premlčania vôbec neobsahoval, pričom takáto úprava je obsiahnutá v dvoch právnych predpisoch, a to v § 387 a nasl. Obchodného zákonníka a ust. § 100 a nasl. OZ. Právna úprava premlčania obsiahnutá v OZ je pre spotrebiteľa výhodnejšia a tejto výhodnejšej úpravy sa spotrebiteľ ani nemôže vzdať. S poukazom na to, aj napriek tomu, že v danom prípade ide o zmluvný typ upravený v zmysle § 497 až § 507 Obchodného zákonníka s prihliadnutím na to, že ide o zmluvu spadajúcu pod režim zákona o spotrebiteľských úveroch, bolo dôvodné predmetnú zmluvu posudzovať podľa citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj ustanovení OZ, a to i v otázke premlčania práva žalobcu. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že hoci má zmluva o spotrebiteľskom úvere charakter absolútneho obchodu, neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu prednosť OZ, keďže aplikácia Obchodného zákonníka prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva. Z hľadiska poradia aplikovateľnosti v prípade spotrebiteľských zmlúv Obchodný zákonník celkom alebo z časti musí ustúpiť nutnej prioritnej aplikácii spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle, t.j. aplikácii OZ. Normy obchodného práva sú totiž v prípade spotrebiteľských zmlúv použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave, ktorá tu má z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v OZ a predpisoch vydaných na jeho vykonanie.

19. Vzhľadom na to, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy (konkrétne zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorom jedným zo zmluvných strán je spotrebiteľ), premlčuje sa nárok na peňažné plnenie (z uvedeného zmluvného vzťahu) v 3-ročnej premlčacej dobe v zmysle § 101 OZ. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na § 52 ods. 2 OZ, podľa ktorého ustanovenia o

spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Citované ustanovenie preto ukladá orgánu aplikujúcemu právo použiť v prospech spotrebiteľa všetky ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa ako slabšiu zmluvnú stranu priaznivejšie. Preto súd prvej inštancie pri skúmaní otázky premlčania správne aplikoval občianskoprávnu úpravu ohľadom dĺžky premlčacej doby, ktorá je priaznivejšia pre žalovaných ako spotrebiteľov. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že samotný zmluvný vzťah založený medzi pôvodným veriteľom a žalovanými je tzv. absolútnym obchodno-závazkovým vzťahom, ktorý sa riadi režimom Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným zmluvným typom, ale ide o osobitný druh zmluvy, ktorý sa vyskytuje tak v občianskoprávných ako aj v obchodnoprávných vzťahoch.

20. Nemožno opomenúť ani § 54 ods. 1 OZ, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Preto ani uzavretie absolútného obchodno-závazkového vzťahu, ktorý je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, sa nemôže odchyliť od občianskoprávnej úpravy v otázke premlčania, ktorá je na prospech spotrebiteľa na rozdiel od právnej úpravy premlčania v Obchodnom zákonníku. Spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie, preto je v legitímnom očakávaní použitia pre neho priaznivejšej právnej úpravy.

21. Je preto potrebné uzavrieť, síce nepopierajúc povahu úverovej zmluvy ako absolútného obchodu, že na otázku premlčania je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia OZ, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené aj v aplikačnej praxi súdov (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.1.2011 sp. zn. 5MCdo/20/2009, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 23.11.2011 sp. zn. 17C/167/2011, rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/218/2012, sp. zn. 6Co/26/2012, sp. zn. 6Co/81/2012, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení pod sp. zn. I.ÚS 402/2013-10 zo dňa 19.6.2013, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením OZ na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

22. Novela OZ vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne normatívne vyriešila (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia OZ, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z autentického výkladu zákonodarcu vyplýva, že OZ bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne, aj keby sa na právny režim mala použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Hoci účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 1. apríl 2015, predmetné ustanovenie poníma výkladový status a jeho cieľom je iba *expressis verbis* vyjadriť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu OZ na spotrebiteľské záväzky. V súvislosti s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.3.2013, sp. zn. 6MCdo/4/2012 súd uvádza, že Najvyšší súd SR v posudzovanej kauze nevyslovil právny názor, že na premlčanie nárokov vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv sa nepoužije úprava priaznivejšia pre spotrebiteľa napr. občianskoprávna v zmysle § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 OZ.

23. Odvolací súd upriamuje pozornosť aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21.4.2015 sp. zn. 3MCdo/14/2014 (na ktorý už odkázal súd prvej inštancie), podľa ktorého ust. § 52 ods. 2 tretej vety OZ, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia OZ, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Najvyšší súd SR v tomto rozhodnutí zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora, ktorý namietal postup súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu, ktoré oba zhodne v spore zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere aplikovali ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1.5.2014 a na premlčanie aplikovali § 101 OZ. Rovnaký právny názor vyslovil Najvyšší súd SR aj v rozhodnutí z 26.11.2015 sp. zn. 4 MCdo/17/2014.

24. Právna teória i prax činí rozdiel medzi pravou a nepravou retroaktivitou. Pre pravú retroaktivitu platí, že *lex posterior* ruší (neuznáva) právne účinky v dobe účinnosti *legis prioris*, prípadne vyvoláva alebo spojuje práva a povinnosti subjektov s takými skutočnosťami, ktoré v dobe účinnosti *legis prioris* nemali povahu právnej skutočnosti. V prípade nepravé retroaktivity „nový zákon“ síce nezakladá právne následky pre minulosť, ale buď povyšuje minulé skutočnosti za podmienku budúceho právneho následku (jednoduchá výlučnosť) alebo modifikuje pre budúcnosť právne následky podľa skorších zákonov založené (sťažená výlučnosť). Nepravé spätné pôsobenie zákona len znamená, že nový zákon

zachytáva (právne kvalifikuje) minulé skutočnosti, alebo že sa dotýka (modifikuje, ruší) existujúce právne následky.

25. Všeobecne v prípadoch časového stretu starej a novej právnej normy platí nepravá retroaktivita, t. j. od účinnosti novej právnej normy sa i právne vzťahy, vzniknuté podľa zrušenej právnej normy, riadia novou právnou normou. Vznik právnych vzťahov, existujúcich pred nadobudnutím účinnosti novej právnej normy, právne nároky, ktoré z týchto vzťahov vznikli, ako i vykonané právne úkony, sa riadia zrušenou právnou normou (dôsledkom opačnej interpretácie stretu právnych noriem by bola pravá retroaktivita).

Aplikuje sa tu princíp ochrany minulých právnych skutočností, najmä právnych konaní. Pokiaľ u pravej retroaktivity platí zásada všeobecnej neprípustnosti, za ktorej existujú striktné obmedzené výnimky prípustnosti, u nepravej retroaktivity platí naopak zásada všeobecnej prípustnosti, u ktorej existujú výnimky jej neprípustnosti.

26. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy (konkrétne zmluvy o úvere, bolo potrebné na daný prípad aplikovať občianskoprávnu úpravu premlčania, ktorá vzhľadom na dĺžku premlčacej doby, je pre žalovaných ako spotrebiteľov priaznivejšia (v porovnaní so štvorročnou premlčacou lehotou podľa Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené závery, odvolací súd sa nemohol stotožniť s odvolacou námietkou žalobcu, poukazujúcou na nemožnosť aplikovať na prejednávany prípad ustanovenia OZ vrátane ustanovení týkajúcich sa premlčania. V zmysle záverov ústavnoprávnej judikatúry ústavný súd akceptuje práve teleologický výklad právnej normy, ako aj interpretačný postup všeobecných súdov, ktorý je spôsobilý v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zisťovaní jej obsahu, účelu a zmyslu (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 650/2013). Vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie je daná tiež povinnosť eurokonformného výkladu národného práva, so zachovávaním nepriameho účinku jednotlivých smerníc (pri naplnení cieľov vysokej ochrany spotrebiteľa garantovaných komunitárnym právom).

27. Súd prvej inštancie potom správne posúdil nárok uplatnený žalobcom ako čiastočne premlčaný v sume 1.111,32 Eur, aplikujúc hmotnoprávne ustanovenie občianskeho zákonníka o všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Zamietnutá suma sa týka 12 požadovaných splátok splatných od 20.12.2010 do 20.11.2011 (12x92,61 Eur), keď žaloba bola podaná na súd dňa 26.11.2014, t. j. po uplynutí trojročnej premlčacej doby, keď posledným dňom na podanie žaloby poslednej (najmladšej) 12. splátky bol deň 20.11.2014 (štvrtok), ktorý predchádzal podaniu žaloby. Za premlčané bolo potrebné dôvodne považovať aj uplatnené príslušenstvo pohľadávky, teda úroky z omeškania vo výške 167,83 Eur (vyčíslené úroky z omeškania zo splátok splatných od 20.12.2010 do 20.11.2011), úroky z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 1.111,32 Eur od 26.2.2013 (vedľajší úrokový záväzok), keďže sleduje jej osud (vedľajší záväzok, závisí čo do svojho vzniku, zániku, platnosti a spravidla aj obsahu od hlavného záväzku medzi veriteľom a dlžníkom), ktoré sa premlčí najneskôr v rovnakej dobe ako hlavný peňažný záväzok. Pokiaľ teda bola žaloba podaná na súde dňa 26.11.2014, správne súd prvej inštancie konštatoval, že v zamietajúcej časti bola podaná po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa OZ, a žalobu preto v napadnutom rozsahu zamietol, nakoľko premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať v dôsledku zániku vynútiteľnosti subjektívneho práva.

28. Odvolací súd riadiac sa uvádzaným, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, vrátane rovnako vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania (odvolaním napadnutého bez uvedením osobitných odvolacích dôvodov), podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti vo výroku potvrdil.

29. Odvolateľ odkázal vo svojom odvolaní okrem iného na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/34/2015, sp. zn. 25Co/132/2015, sp. zn. 25Co/17/2015, sp. zn. 25Co/353/2015 v obdobných veciach podporujúcich jeho názor na právne posúdenie premlčania. Odvolací súd v tejto súvislosti s odvolaním sa na už ustálenú konštantnú súdnu prax vyšších súdov uvádza, že konajúci senát zmenil svoj právny názor ohľadom aplikácie ustanovení OZ vrátane premlčacích dôb v prípade spotrebiteľského úveru. V tomto kontexte konajúci senát poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky v rozsudku z 3. mája 2007 vo veci sp. zn. 22 Cdo 1349/2006 v ktorom uviedol, že aj keď zmena skoršieho, pre súd prvého stupňa záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý

je vo všeobecnosti viazaný len zákonom. Opodstatneným dôvodom odlišného právneho názoru môže byť okrem iného ovplyvnenie praxe nižších súdov judikatúrou najvyššieho súdu alebo ústavného súdu.

30. V odvolacom konaní fakticky plne úspešným žalovaným vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný 2. v odvolacom konaní pasívny, nevykonával žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčíslil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Žalovaná 1. síce podala stručné vyjadrenie k odvolaniu, avšak náhradu trov konania si neuplatnila, nevyčíslila a podľa obsahu jej taktiež ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

32. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyš podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli.

33. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia CSP alebo iného zákona (analogia legis alebo juris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov žalobcu rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávneným (žalovaným) žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

34. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).